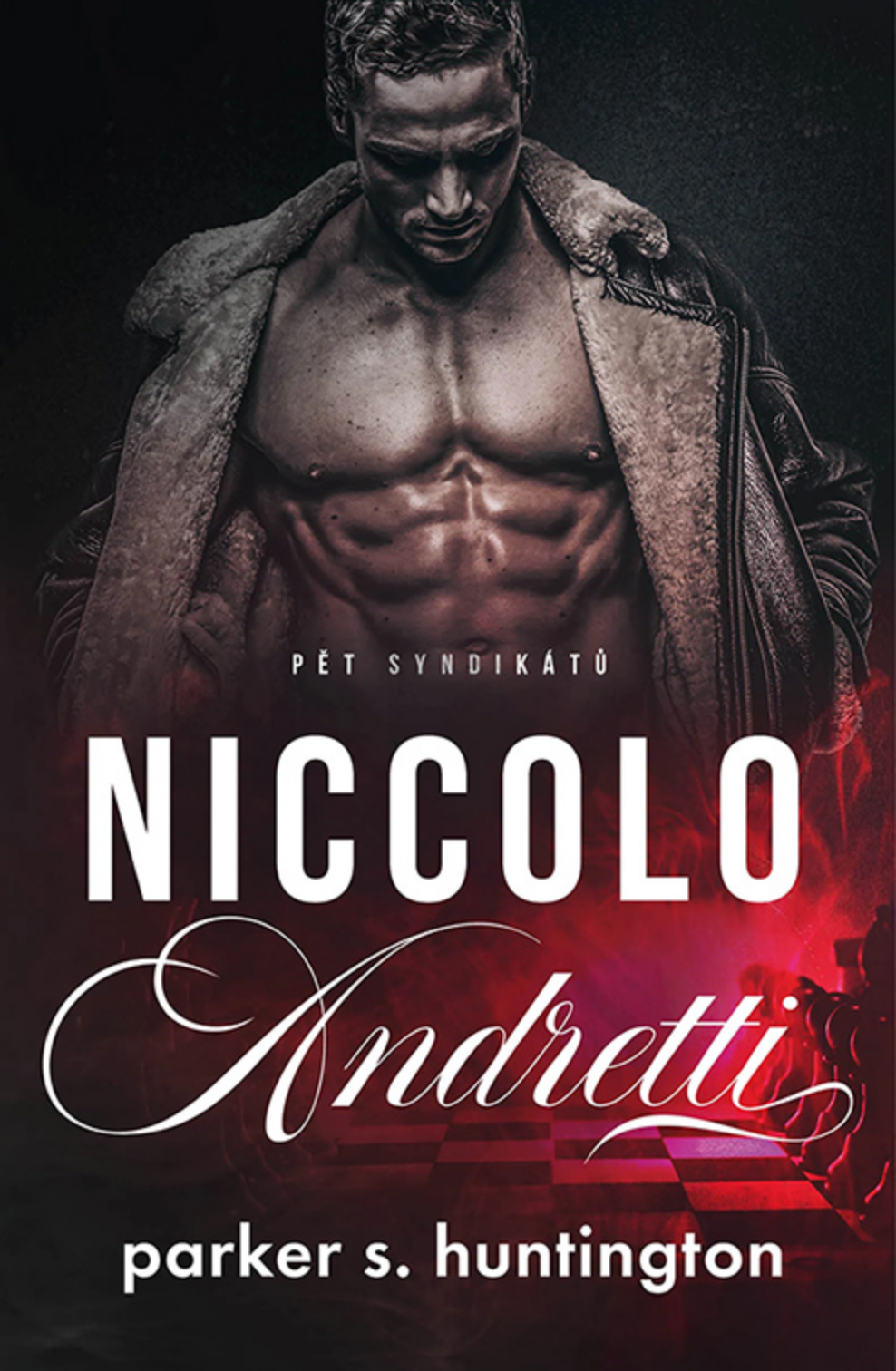

PĚT SYNDIKÁTŮ

NICCOLO

Andretti

parker s. huntington

PĚT SYNDIKÁTŮ

NICCOLO
Andretti

Copyright © 2017. NICCOLAIO ANDRETTI by Parker S. Huntington

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Vargová, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4851-8 (pdf)

parker s. huntington

P Ě T S Y N D I K Á T Ů

NICCOLO *Andretti*

přeložila Alžběta Vargová

Obsah

Slovo autorky

Odpuštění

Prolog

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Kapitola 28

Kapitola 29

Kapitola 30

Kapitola 31

Kapitola 32

Kapitola 33

Kapitola 34

Kapitola 35

Kapitola 36

Kapitola 37

Kapitola 38

Kapitola 39

Kapitola 40

Kapitola 41

Epilog

Poděkování

Pro L, Chlo & Baua

Slovo autorky

Drazí čtenáři,

ze všeho nejdřív vás chci upozornit, že pokud jste ještě nečetli *Ashe-
ra Blacka*, doporučuji, abyste tak učinili. Události, které vyprávění
předcházely, příliš neshrnuji, abych ho nebrzdila. Tuto knihu však
můžete číst i samostatně, takže pokud se vám chce, směle do toho!
Setkáte se však s narážkami na předchozí knihu, které těm, kdo ji
nečetli, mohou vyrazit její zápletku a připadat jim matoucí.

Na úvod musím říct ještě jedno – chápu, že někteří mě za tuto
knihu budete nesnášet. I já se zpočátku nesnášela za to, že jsem pro
Niccola vybrala Minku. Ale navzdory tomu, jak bezcitná je Minka
a jak záhadný, zachmuřený (a náladový) je Niccolo, měla jsem pocit,
že jsou si podobní tím, jak prožívají bolest. Minku zasahuje stejně
hluboko jako Niccolo, a jakmile jsem si to uvědomila, došlo mi, že
k sobě zkrátka patří.

Přesně to jsem se při psaní jejich milostného příběhu naučila:
schopnost cítit bolest máme všichni podobnou. Ta jedna spolužač-
ka? Ta, která nosí drahé oblečení a všichni pěkní kluci se na ni lepí?
Možná cítí stejnou bolest jako vy. Ten kluk z práce? Ten, kterého
pořád povyšují a který má evidentně všechno? I on může cítit
bolest.

Někteří lidé nosí přesvědčivější masky. Nikdy nevíte, kdo z nich
trpí. Někteří – a to je špatně – nosí masku krutosti. A i když to
stoprocentně není správné, je to jen další způsob, jak bolest svým

obětem prodlužuje utrpení. Být krutý totiž není moc příjemné, což Minka ví až moc dobře.

Proto doufám, že když teď budete listovat příběhem Minky a Niccola, předá vám toto poselství. Vlastně to vím, protože mám ty nejlaskavější a nejempatičtější čtenáře na světě!

A všechny vás za to mám moc ráda.

Xoxo
Parker

*Můj problém pramenil z toho,
že jsem neodpustila sama sobě.*
SHANNON A. THOMPSONOVÁ

Odpuštění

Odpuštění: (podstatné jméno)

1. jednání nebo proces, kdy vůči někomu přestaneme cítit hněv a rozhořčení za ublížení, chybu či omyl
2. jednání nebo proces, kdy vůči někomu nebo něčemu přestaneme pociťovat silnou zlost, nelibost nebo nepřátelství

Odpustit ostatním je těžké rozhodnutí, odpustit sám sobě často ještě těžší. Ale když se těch negativních emocí nevzdáte, přijdete o prostor, který by měl patřit těm pozitivním.

Odpustit neznamená zapomenout. Znamená to vzdát se nepřátelství – té bolesti a hněvu, která vás otravuje jako jed. Té bolesti, která brání štěstí.

Osvobodte tu bolest. Očistěte se. Uvolněte ty pulsující emoce a učiňte v životě krok vpřed. Potom další a další, dokud si nedovolíte milovat a být milován.

Protože pokud nedokážete odpustit, nedokážete milovat.

Prolog

*Stopy, které po sobě lidé zanechávají,
jsou až příliš často jizvy.*

NICCOLO ANDRETTI

Dvacet let

Sídlo strýčka Lucy, kterým se bezcílně potuluji, halí strašidelné ticho. Strýček a můj bratr Ranieri usnuli už před mnoha hodinami a teď ve tři ráno bych měl spát i já. Ale kdykoli se o to pokusím, ruší mě zvuk vlastních myšlenek.

Uplynuly čtyři dny od doby, kdy táta odsouhlasil útok na Vincenta Romana. Čtyři dny od doby, kdy naši andrettiovští vojáci selhali. Ty čtyři dny uběhly v naprostém tichu, ve znepokojivém klidu, který se podobal klidu před bouří.

Když zahnu za roh, kde by měl stát Giovanni, jeden z bodyguardů strýčka Lucy, zamračím se do prázdné chodby. Gio nepatří k našim nejpozornějším bodyguardům, ale ví, že nemá opustit pozici, obzvlášť ne v době po tak monumentálním selhání.

Do kůže se mi vpíjí neklid a proudí mi podél páteře, až nakonec vytáhnu pistoli a zbystřím oči. Proklínám se za to, že jsem nechal mobil v pokoji pro hosty. Možná to nic nebude, ale nehodlám riskovat Ranieho život. A kdyby se cokoli stalo, nemám, jak ho upozornit.

Poprvé za dvacet let života v luxusu mě rozčílí velikost strýčkova sídla. Táta nás sem s Raniem před dvěma dny přesunul, protože menší dům se opevní snáz než naše panství, ale pořád je to absurdně velká příšernost z mramoru a zlata.

Nikdy předtím jsem si na to nestěžoval, ale jak se pomalu blížím k Ranieho pokoji na opačné straně tohoto floridského areálu, musím jeho rozlehlost proklínat. Chodidly v ponožkách našlapuji po mramorové podlaze, po letech výcviku skutečně tiše. Držím se u zdi a kontroluji každou chodbu, kolem níž procházím, každý osamělý krok naléhavější než předchozí.

Touhle dobou už jsem měl minout alespoň osm bodyguardů, ale neminul. Jako duch se tu nad námi vznáší záhadná a nepochopitelná hrozba. Nepochopitelná proto, že pořád nevíme, jak je k čertu možné, že je hlava výkonných složek Romanových dosud naživu.

Vincent Romano by měl být mrtvý. Naplánovali jsme to do puntíku. Započítali jsme všechny proměnné. Něco se pokazilo, a zatímco se usilovně snažíme zjistit co, u Romanových je ticho.

To je skoro horší než otevřené vyhlášení války.

Je mi dvacet let a během následujících deseti let mám převzít vedení rodiny Andrettiů. Naučili mě zacházet se zbraní. Naučili mě organizovat válku o území. Naučili mě plánovat nájemnou vraždu. Naučili mě řídit mafiánské impérium.

Ale tohle? Čekat se založenýma rukama? Tohle mě nikdo nenaucil. Všechno ve mně očekává akci a šílí z představy, že se v téhle zlaté kleci budu mačkat byt' jen o vteřinu déle. Za tuhle možnou hrozbu jsem skoro vděčný, pokud se ovšem netýká Ranieho.

Když kontroluji každou chodbu a místnost, neklid a napětí celého mého těla mi připadají zvláštní. Na opáleném těle mi naskakuje husí kůže – čeká mě poslední chodba, která vede do Ranieho pokoje. Věřím reakci svého těla, a tak se za rohem zastavím a nastražím uši, abych toho slyšel co nejvíc.

Je tam ticho, ale v polovině vteřiny uslyším ten nejjemnější zvuk. Slaboučké šoupání nohou, které by tam být nemělo. A cokoli nečekaného v našem světě znamená, že tomu nesmím důvěřovat. Ten zvuk, ten nejjemnější náznak odhalení by mohl být rovnou válečný pokřik.

Dnes v noci někdo zemře, a ať se propadnu, jestli to budu já nebo Ranieri.

Kapitola 1

*Vznětlivost z člověka
brzy udělá hlupáka.*

BRUCE LEE

Niccolo Andretti

O sedm let později...

Lucy se mi směje. Proč? To nevím, ale zato vím, že Lucy a smích nevěstí nic dobrého – dohromady ani zvlášť. Setkal jsem se s ní jen jednou, ale jsem si dost jistý, že je na hlavu, a stejně jistý si jsem i tím, že špatné zprávy se na ni lepí jako Norman Bates na svou matku.

Když jsem Lucy viděl posledně, pomáhal jsem jejímu falešnému snoubenci zabít devatenáct dobře ozbrojených mužů, podílel se na pádu vysoce postaveného člena vedení jedné z firem na žebříčku Fortune 500 a musel se měsíc skrývat někde ve vidlákově.

Právě jsem se vrátil z Díry v Oklahomě – vážně, tak se to tam jmenuje. A rozhodně se tam nechci vracet.

Teď Lucy stojí u mě v obýváku, nepozvaná a neohlášená. Trochu jako posledně, až na to, že tentokrát s ní není Asher. A když je řeč o tom pitomci, on si ji chce vzít doopravdy. Tak proč teď jeho holka stojí u mě v obýváku?

A jak sakra ví, kde bydlím?

Když tu byla poslední, učinil jsem spoustu opatření, abych právě tomuhle zabránil. Zavřel jsem ji do krabice, a když přišel čas ji znovu přesunout, jeden z mých mužů nás půl hodiny vozil sem a tam po okolí.

A přesto tu je, přímo uprostřed mého obýváku, a tváří se znechuceně, zatímco si prohlíží mou sportovní tašku, ztvrdlou blátem z oklahomské Díry. Nepochybuji o tom, že moje opálená pleť a tmavé vlasy jí po měsíci nespolehlivé sprchy a sprchového gelu místo šamponu připadají podobně odpudivé.

Stočí pohled k mé tváři. „Zaslechla jsem, že ses vrátil.“

Rty se jí zkriví v něco, co je spíš úšklebek než úsměv. Hned pojmu podezření.

„Hm.“ Z mého tónu je jasné, že nevím, proč přišla, a že ji tu nechci.

Vlastně ani nevím, jak se sem vůbec dostala. Mám nejmodernější zabezpečení. I když mí bodyguardi byli v době mé nepřítomnosti mimo službu, pořád by se sem neměla dokázat vloupat. Kdo sakra je? Houdini s pěknýma kozama a vražedným snoubencem?

Zase ten otravný úsměv. „Odemkla jsem zámek šperhákem.“

„Žádný zámek tu není.“

Abyste se dostali do mého domu, musíte projít scanem sítnice a zámek na otisky prstů. A i kdyby se vám to náhodou podařilo, je tu alarm, který se musí hned po vstupu vypnout heslem, a pod podlahou jsou panely, které měří styl chůze. Ale víte, co tady nemám? Normální zámek. Lucy něco chystá. Vím to.

Usměje se ještě víc. „Já vím, ale měl jsi vidět, jak ses tvářil.“ Když se zamračím, zasměje se. „Klídek. Bože, ty jsi tak napjatý.“

Na pozadí dřevěného obložení a podlah mého domu vypadá Lucy jako někdo, kdo sem patří. V bílých šatech, které se jí hodí ke světlé pleti, jasně zeleným očím a černým vlasům, byste nepoznali, že vyrostla v pěstounské péči.

Já sám to zjistil až po vyhledávání na deep webu, které jsem provedl poté, co jsem se dozvěděl její skutečné jméno – Elena Lucy Reevesová. Moje předchozí vyhledávání z konce loňského září nenašlo nic. Nic. Ta ženská byla jako duch. Žádné sociální sítě. Žádní bývalí zaměstnavatelé. Žádný rodný list.

Ted, když přežila tři dost veřejné pokusy o vraždu, když plánuje svatbu s Asherem Blackem, bývalým vyjednávačem rodiny Romanových a CEO Black Enterprises, a když veřejně ponížila Reného Toussainta, bývalého CFO Black Enterprises, je Lucy jednou z nejslavnějších žen z okolí New Yorku. Což znamená, že svou přítomností tady mi všechno jedine zhoršuje.

Musí odsud vypadnout. Hned. Byl bych radši, kdyby se sem vůbec nikdy nedostala, a jakmile odejde, mám v plánu to okamžitě napravit.

„Jak ses jsem dostala?“ zopakují. Dochází mi trpělivost.

No, trpělivost jsem vlastně nikdy neměl, obzvlášť ne s touhle ženou. Je od přírody zvědavá a abnormálně inteligentní, takže s ní nechci mít nic společného. Nemám tušení, jak to dělá Asher.

Pokrčí rameny. „Asherova firma vyrobila tvůj bezpečnostní systém. Nebylo těžké získat přístupový kód z výzkumné laboratoře.“

Sráč jeden.

Přestanu se na to ptát a v duchu už plánuji upgrade zabezpečení. „Proč jsi přišla?“

„Byla jsem zrovna ve městě a chtěla si dát šálek čaje s kamarádem.“

Už chápete, o čem jsem mluvil? Cvok. Je to naprostý psychotický šílenec. Asher dělá největší chybu svého života, že se chce s touhle holkou vázat. Ještě k tomu po pouhých třech měsících.

Má tu drzost obrátit na mě oči v sloup, i když jsem nic neřekl. „Ještě jsem neměla příležitost poděkovat ti za to, co jsi udělal.“

„Mohla jsi mi napsat.“

Nebo mě rovnou nechat na pokoji.

Znovu protočí oči. „Bože, ty jsi fakt případ. Víš co? Poděkovat někomu za to, že riskoval život, aby pomohl tvému snoubenci, se nedělá esemeskou. Chtěla jsem to udělat osobně. Taky jsem ti přišla říct, že kdybys někdy potřeboval laskavost, jednu ti dlužím.“

Založím paže. „Co bych zrovna od tebe mohl chtít?“

Když zakloní hlavu a rozesměje se, vím, že odpověď se mi líbit nebude.

Ten její věčný úsměv je znepokojivý a k tomu se tváří, jako by věděla něco, co já ne. „Tady máš ode mě službičku. Je to varování – na tuhle si dávej pozor.“

A s těmito záhadnými slovy vyjde ze dveří.

Je to jasné.

Asherova snoubenka by měla být zavřená na psychiatrii, a ne se volně potulovat po Manhattanu.

Kapitola 2

*Každou minutou hněvu ztrácíte
šedesát vteřin vnitřního klidu.*

RALPH WALDO EMERSON

Minka Reynoldsová

O měsíc později...

Probudím se za zpropadeného jakotu. Je hlasitý, ostrý a rve mi mé citlivé uši. Je to zvuk kovu řezajícího kov a jeho zdroj ihned poznám. Od doby, kdy jsem začala spát v Johnově nóbl domě u Central Parku, to neslyším poprvé.

A když už jsme u toho, Johnova tučná paže je natažená přes mé tělo a její vypasené prsty se mi zarývají do opálené kůže. Pomalu je sundám ze svého pravého prsa, opatrně, abych ho nevzbudila a aby hned nepřišel na nějaké nápady. Nechci se jím nechat znechutit příliš brzy. Zkazilo by mi to plány.

Protože on je *ten pravý*.

Ten, koho si vezmu.

S tímhle chlapem jsem vyhrála jackpot. Táhne mu na šedesát, není to cholerik, má nízký sexuální apetit, a když už do mě náhodou vklouzne, díkybohu má vždycky kondom.

V tuto chvíli si v životě nemůžu přát víc.

Opatrně a tiše se vyplížím z postele a díky praxi získané lety utajovaných poměrů snadno proklouznu dveřmi ložnice. Pro životní styl, v němž se ženy střídají rychleji než newyorské módní trendy, je plížení denní chleba.

John díkybohu nemá manželku. Má jenom mě. A budeme se brát... On to tedy ještě neví. Zjistit, jak se dostat z bodu A – sexu – do bodu B – diamantu velikosti mojí stoličky –, je problém, kterému se budu věnovat později.

Právě teď musím řešit hulvátského souseda, jemuž připadá vhodné pozvat si stavební dělníky v tuhle brzkou hodinu – zase. Budíček v šest ráno mě extrémně naštval. V uplynulém měsíci se to dělo skoro denně a já už to nedokážu snášet.

Je víkend. Potřebuju se vyspat. A to dlouze, abych zvládala bolesti hlavy, které mě denně trápí. A tenhle nepolapitelný soused, ať je to kdokoli, mi to svými nočními dělníky, kteří pracují od pozdních hodin v noci do časného rána, bere.

Jak je možné, že to zbytek sousedství nezarazil – dokonce ani John, který si obvykle stěžuje mnohem víc než já –, jde mimo mě. Město má směrnice, jež takovým věcem brání. Víím to, protože studuju právo na Wiltonově univerzitě, jedné z nejstarších a nejprestižnějších univerzit v zemi.

Představa, že budu chodit na Wilton, mi kdysi připadala směšně nedosažitelná. Teď je to nutnost, kterou nesmím zvorat. Podobně jako vztah s Johnem. Znovu se ohlédnu, vděčná, že chodba je prázdná, a potom sejdu po schodech.

Vejdu do kuchyně, kde mě John včera večer svlékl, seberu šaty z podlahy a obléknu se. Z gauče vezmu jednu botu na podpatku a s otráveným odfrknutím hledám druhou, která padla za obět včerejšímu sexuálnímu útoku.

Když ji konečně najdu, vrískot ustal, ale to mi nezabrání nepochodovat ven s očima planoucíma zuřivostí. Kaštanové vlasy mám

po spánku rozcuchané, nefritové oči rudé z překvapivého budíčku a šaty mám naruby.

To mě ale nezastaví.

„Tohle je nepříjemné,“ zavrčím na nejbližšího dělníka.

Podívá se na mě, změří si mé podpatky, šaty a háro a pokrčí rameny. Když popadne kladivo a začne zatloukat hřebík do dřeva, spadne mi brada. Neuvěřitelné. Přesně proto nesnáším lidi, proto mám nulovou toleranci pro kohokoli kromě své mladší sestry Miny.

„Haló?“ zamávám mu před obličejem.

Vrhne na mě další letmý pohled, pokrčí rameny a pracuje dál. Kousek od něj si další dělník odfrkne. Přivřu víčka a vztek, co ve mně panuje, vystrkuje svou ošklivou hlavu. Vždycky jsem byla vznětlivá, ale díky neschopnosti vycházet s lidmi kolem obvykle nemívám moc terčů, na něž bych se mohla zaměřit.

Ale tenhle chlap?

Ten si o to říká.

Nakloním se a ušklíbnu se na něj. „Tohle. Je. Ne. Při. Ja. Tel. Né.“ Dávám si záležet, abych mluvila pomalu a zřetelně, aby má slova prorazila tu jeho tlustou lebku.

Prázdně na mě civí.

Zkusím to znovu. „Nemůžete takhle brzy dělat hluk. Pokud to bude pokračovat, nahlásím vás. Udělám to. Přijdete o licenci. Budou vás vyšetřovat.“

Zírá na mě, koutky mu mírně cukají, a potom mírně pokrčí pravé rameno.

Co to s těmi lidmi je?!

Zamračím se a prohlížím si jeho tvář. Je starší minimálně o dvacet let, takže mu bude tak pětáctýřicet nebo víc. Nevypadá nijak důležitě, ale přesto tu pobaveně sedí, jako by byl nedotknutelný.

Ale já mu ukážu.

Trhnu sebou dopředu, připravená mu to pořádně vytmavit a dopřát mu verbální výprask, jaký ještě nezažil, ale zarazím se, protože pocítím, že se k nám blíží někdo, koho zatím nevidím. Oba dělníci vykulí oči a potom je odvrátí. Poprvé mají strach.

Zamračím se. Mají se bát mě. Já jsem ta, na kom je páchána křivda. Zasloužím si potěšení z jejich strachu. Hm. Život je někdy tak nefér.

„Co se tady děje?“ zeptá se hlas za mnou, hluboký a mužný.

Vypěním. Dnešního rána už mám plné zuby. Otočím se, připravená si na někom – *na komkoli* – slovně vybit to, co se ve mně nabalovalo už týdny.

Ale jakmile spatřím jeho tvář, zarazím se.

Mým hladovým očím se představí černé vlasy, nádherné tmavé oči a brada, která by prořízla sklo. To vše ve svalnatém těle, jež je asi o patnáct centimetrů vyšší než mých sto sedmdesát dva.

Majitel hlasu se opírá o zábradlí budovy s ležérně zkříženými pažemi a bezstarostným výrazem. Jakkoli se mi to nechce přiznat, musím si ho prohlížet.

Není fér, že je tak krásný a ještě k tomu z něj číší taková sebejistota a sebevědomí. Obzvlášť vzhledem k mému vzteku, který je v přímém kontrastu s jeho klidným, asertivním zjevem.

Bože, a ten jeho *chlad*.

Neskutečná temnota jeho očí se hodí k temnotě jeho výrazu. Od výrazných lícních kostí přes ostře řezanou bradu po hladké rysy, v nichž se nezračí žádné emoce – na chvíličku mě napadne, jestli je vůbec skutečný.

Jestli není socha – nezaujatá a tvrdá jako kámen.

Možná se jen nikdy neusmívá.

Ale kdo jsem, abych ho soudila?

I u mě je úsměv v těchto dnech vzácný.

Když si ho tak prohlížím v celé jeho ledové, dokonalé kráse, na-
jednou mě přepadne touha upravit si vlasy, šaty a cokoli dalšího,
abych byla reprezentativnější. To nutkání mě překvapí, což má
pochopitelně za následek ještě větší hněv.

Toto jsem ještě nikdy necítila.

Vzteky? *Jistě.*

Vypočítavost? *Vždycky.*

Ale tolik chtíče? *Nikdy.*

Kam až mi sahá paměť, vždycky jsem šla po jediném typu muže –
bohatém, mocném a většinou starším. Jsem si jistá, že tenhle chlap
starý není, a nepoznám, jestli je bohatý a mocný. A přesto ve mně
pouhý pohled na tohoto hezkého neznámého vyvolává takovou
reakci.

A to se mi nelíbí.

Oči mi ztvrdnou a já se přinutím k ledovému pohledu, zatímco
upevňuju své odhodlání.

Chtíč mi k ničemu není.

Jsem tu, abych zajistila lepší budoucnost pro sebe a svou sestru,
a všechno mi říká, že touha po tomto muži – po tomto úchvatném,
krásném, lhostejném muži – mi v tom bude jediné překážet.

A to nedopustím.

Kapitola 3

Nebudete potrestáni za svůj hněv.

On sám vám bude trestem.

BUDDHA

Niccolo Andretti

Je to jeden z těch samozřejmých faktů – obloha je modrá, štěňátka jsou příšerně rozkošná a takhle žena je zuřící mrcha. S planoucíma zelenýma očima, jasně rudými vlasy a vlnitou postavou je taky erotickým snem každého chlapa.

Ale prozradím vám jedno malé tajemství – krásný princ si nechce vzít zuřící mrchu.

A soudě podle plamenů, které jí šlehají z očí a které odpovídají jejím rudým vlasům, a neskutečné drzosti, kterou věnuje mým zhuleným bezpečnostním technikům, si zjevně přišla stěžovat.

Na mě.

Dívám se na ni a maskuji neklid jako zkušený profík. Je pro mě novou entitou a to není nikdy dobré. Napadne mě, že tohle, ať už je to cokoli, může být past. Propracovaná lest, která souvisí s tou zasranou odměnou za moji hlavu.

Chvilí nechám svou paranoii růst, doutnat, nabalovat se a šířit mě. To díky ní jsem koneckonců pořád naživu.

Jakkoli je to absurdní.

Skryji své podezření za svou typickou masku lhostejnosti. Nenuceně nadzdvihnu obočí, jako bych říkal: „No?“

Porád ještě totiž neodpověděla na mou otázku.

Vystrčí bok a opře se o něj útlou rukou – přímo ztělesnění drzosti. Dokonce se jí u toho povede vypadat klidně, což mi o téhle ženě napovídá všechno, co potřebuji vědět. „Kdo jste, abyste se mi do toho míchal? Odejďte. Jsem víc než schopná si s tímhle“ – ukáže na chlapy za sebou – „poradit sama.“

I jako nezúčastněnému divákovi by mi bylo jasné, že opak je pravdou. Vždyť ona ani nepozná, že jsou tak zhulení, že nedokážou normálně fungovat, a proto se chovají takhle. Luke a Tristan jsou sice skvělí na instalování bezpečnostních systémů, ale taky si rádi dají brčko. Ještě jsem je neviděl v jiném stavu.

Přemýšlím, jestli bych neměl něco říct, ale už jsem ji v sousedství párkrát zahlédl. Jednou je dost na to, abych si dělal starosti, ale několikrát už je znepokojivé. Pokud k téhle situaci nebudu přistupovat opatrně, mohl by to pro mě být problém.

Proto se rozhodnu pro zdvořilost a řeknu „tento dům patří mně“, což je tisíckrát lepší než „vypal“.

Překvapeně se na mě podívá, otočí se pryč od Luka a Tristana a obrátí na mě plnou pozornost. Chlapi se vrátí k práci, už teď znudění naším rozhovorem. I když možná jsem to já, na koho se nechtějí dívat. Jako většina lidí, s nimiž jsem se kdy setkal, i oni měli vždýcky problém podívat se mi do očí.

„Vy,“ zasyčí jedovatým hlasem, který je jako neviditelná, ale smrtící zbraň. Úplně vidím, jak krájí vzduch.

Bačkora by se stáhl. Viděl by šílenství v jejich očích a vzdal to. Na mě sedí hodně věcí – kretén, hajzl a hulvát, abych jich vyjmenoval alespoň pár –, ale bačkora tedy nejsem. Vyzývavost v jejím hlase mě pudí se jí postavit, jako by něco ve mně chtělo přistoupit blíž a oplatit jí vztek vztekem.

Po pravdě řečeno, na ni se nezlobím.

Jsem našťvaný, že jsem musel strávit měsíc ve vidlákově.

Jsem našťvaný na Lucy, že se ke mně vloupala.

Jsem našťvaný, že musím předělat zabezpečení a instalovat části od asi deseti různých firem pro případ, že by se ke mně chtěl vloupat někdo další a měl v úmyslu použít univerzální přístupový kód.

Ale hlavně jsem našťvaný na to, že když se rozneslo, že jsem pomohl Asherovi při útoku ve skladu, můj mladší bratr vydal příkaz mě zabít.

To tyhle věci mě rozčilují – ne tahle výbušná ženská. Ale bože, že to je ale snadný terč. Supí přede mnou a nepochybně si myslí, že vypadá jako veliký, zlý vlk. To ovšem netuší, že vlky si dávám k snídani.

„Já?“ řeknu posměvačným a chladným hlasem.

Povýšenost z něj přímo číší. Narovná se, postoupím o krok, opřu se o zábradlí blíž k ní a nenuceně založím paže. S pečlivou přesností si změřím její štíhlé, vlnadné tělo a můj obličej je přitom ztělesněním odměřenosti.

Každý pozná, že s šaty naruby a rozčuchanými vlasy právě prožívá svoje ráno poté. Záměrně nasadím pobavený výraz, protože instinkt mi říká, že ji tím našťvu.

Povedlo se.

Přistoupí o krok, na takového drobka dost rázně, a řekne: „Poslední měsíc jste mě vzbudil každé zpropadenej den. Tohle je poslední kapka.“

Zdvihnu obočí. „Zpropadenej?“

Nepobavilo ji to. „Jo. Každéj. Zpropadenej. Den. Ale tohle bylo naposledy. Nahlásím vás na městě.“ Zamračí se na mě. „Kdybyste byl milejší, možná bych vás nejdřív varovala.“

„O tom bych pochyboval,“ řeknu nevzrušeně.

Skutečnost, že jsem celý měsíc dělal v noci hluk a mí sousedi po obou stranách nic nenahlásili, má dobrý důvod. John, Dex a já máme takovou dohodu. Oni přivřou oči a spolknou otázky o svém záhadném sousedovi a já jim, když na to přijde, občas prokážu nějakou službičku.

Při těch službičkách většinou teče krev.

Jestli chcete znát můj názor, byznysmeni jsou horší než gangsteři.

A když se my tři dáme dohromady, máme ve městě dost konexí na to, abychom si mohli dělat, co se nám zlíbí. To znamená i hluchet v šest ráno, i když to by stejně nemělo vadit. Dex a John jsou jediní sousedé, kteří jsou dost blízko na to, aby to slyšeli.

Neřeknou ani ň.

„A-ale va–“

Skočím jí do řeči. „Tak poslouchej, zlatíčko,“ řeknu, protože intuitivně vím, že ji tím naštvu ještě víc, i když si nejsem jistý, proč to chci. Nejspíš proto, že jsem kretén. „Tady ti zjevně dochází dech. Ušetřím tě té námahy a nechám tě odejít, dokud ti zbývá ještě nějaká důstojnost.“

Dlouhou chvíli tápá a civí na mě těma nejzelenějšíma očima, jaké jsem kdy viděl. Je opravdu krásná. Nepřekvapuje mě, že ji tu vídám se plížit, vzhledem k tomu, jaký playboy to vedle bydlí.

S tělem snů, sprškou pih na nose a suverénní jiskrou v očích vypadá jako eklektická směs školní královny a holky od vedle. Ten typ, co by vám klidně vyrval srdce a nakrmil jím toulavé štěňátko, protože je hladové, je jí ho líto a nemá vás ráda.

Taky vypadá jako Dexův typ. Vlastně číkoli typ, ale obzvlášť Dexův. Dexovi je třicet, podniká v technologiích a vypracoval se na milionáře. Má skrz naskrz modrou krev, ale peníze, které si vydělal, jsou stoprocentně jeho – vedlejší produkt jeho technického nadání.

Dex mě napojil na nezjistitelnou domácí síť a sledovací systém. Vypadá průměrně, ale s ženskými je to zvíře a rychle je střídá, někdy i několikrát denně.

Nemám pochyb, že tohle je jedna z těch holek, i když se z nějakého důvodu chová, jako by tu byla mnohem déle. Jsem v pokušení rozplést paže a znovu je zkrřížit, zastrašit ji svou silnou postavou, ale říkám si, že co je moc, to je moc. Nechci ji zastrašit tak, že se rozběhne rovnou za policajty.

Otevře pusy, aby něco řekla, ale za chvíli ji znovu zavře, odfrkne si a odkráčí. Snažím se její ústup nesledovat, ale nemůžu si pomoci. Má pěkný zadek a už to bylo dlouho, kdy jsem měl naposledy příležitost prohlédnout si ženskou.

Ale když se otočím směrem k Dexově domu, není tam.

Otočím se zpátky a překvapí mě, když ji zahlédnu tiše vklouznout do Johnova domu. Nemá rodinu. Nemá ženu. Nemá dceru. Tak proč ta holka sakra vypadá, jako by spala s mužem, který je skoro třikrát starší než ona?

A proč mi to sakra vadí?